

Smrk

Šumavské obzory viděny s tajem,
zelené moře tu táhne se krajem.

Básně tu poetům ulétly kdysi,
důkazem budiž nám literů spisy.

Smrk tady ztepilý roste již léta,
přežil už ledazco , zažil i kmeta.

Politik namítá, odborník káže,
kdopak víc přispívá k téhle té zkáze.

Zelený už není, šedý jak tuha,
ohrožen kůrovcem i hnutím „Duha“.

Z pramenů čerpáno, není to veta,
Šumavě přejeme, ať sílí a vzkvétá.

Barvy

Co na světě ozdobou , co do očí bije?
Čí krása je zásluhou, co vidí kdo žije?
Barva to zajisté na světě zdobí,
od kraje světa po dnešní doby

Bílou lze přirovnat k moravským vínům,
k mlze co spojuje oblohu v hlínu.
K závojům pavoučím co zdobí stromy,
I k prádlu na šňůrách tam mezi domy.

Žlutá je sluníčko jas a štěstí,
jak dítě bez bázně, cestu si klestí.
Zlatou se může zdát, sportovců meta,
Džbán piva orošen k oslavě světa.

Modrá jsou povidla, od babi buchty,
z vody a ze vzduchu pruhové duchny.
Do modra barví se i sněhové pláně,
jaru když podává zima své rámě.

Zelená po mědi na vrch sedává,
jak klíčky ze semen ze země vstává.
Zelený koberec pokryje zemi ,
vysoké sekvoje až k samému nebi.

Červená ruměnec do tváře dává,
červánek na nebi večer si stlává.
Nevím, zda příměr ten k celku tu stačí,
pro mnohé lidi je jen barvou račí.

Růžová k touze prý bohatě stačí,
však brýle z těchto skel zklamání značí.
Není vždy pravda to, co láska vzývá,
Ten co moc miluje, odvržen bývá.

Hnědá je barvou zlou, na to jsem kápnul,
vzpomenu při tom vždy, kam jsem to šlápnul.
Já vím, že příkladem dobrým to není,
neodpustím si však, tohle to rčení.

Šedá se k stříbrné pomyslně váže,
Je barvou stáří co moudrost prý káže.
Je barvou tvrdosti pravdy a země,
jak skála žulová , stojí vždy pevně.

Černá je temnota, barva to noci,
zvěstuje konec dne, čas to zlé moci.
Prohlédnout s těží jde, tmavší než tuha,
jak pásek na klopě, smuteční sluha.

Barvy pak některé spojit jen stačí,
vznikne nám obrázek co nádheru značí.
Symbol to pro národ veškerých snílků,
setkaný do proužků barevných dílků.
Ke štěstí cestu tu, klestí si duha,
jak z barev svázaná, zázračná stuha.

Hajnej

Každý ráno, kolem pátý
do práce jde rozesmátý.
Hajnej Jirka z Kolince,
myslí na svý svěřence.

Jak jim rozdá těžkou práci,
jaky strom se dneska skácí.
Rozváží je po lese,
gázík stářím třese se.

A pak večer, když jde z hory
kroky míří do hospody
a z místního hostince,
míří na kraj Kolince

Mužná

Vraždu jsem spáchal,
stěžejní k tomu.
Zabil jsem včelku
v kvetoucím hlohu.

Rok k roku ve mně,
násilí stoupá.
Trouf jsem si letos,
zabít i brouka.

Odvaha mužní,
svaly mi sílí.
Po pivu, rumu,
dojdu já k cíli.

Společnost najdu,
co tíhne k tému.
Rozbijem hubu
chodci slepému.

Žil jsem tak chvíli,
s démonem v těle.
Bez bázně, hanby,
zahleděn v sebe.

Došel jsem k pravdě,
rozum snad dostal.
Když jsem na hubu,
od chrousta dostal.

Chtěl sem ho sejmout.
Prý sem se zbláznil.
Jednu mi vytáh,
hubu mi zvrátnil.

